

Jani Kiiskilä
HUPPU
kasilla

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

*Tämän kirjan syntyä on tukenut
Jenny ja Antti Wihurin rahasto.*

Kannen kuva: Jussi Anttonen
Kansi: Päivi Puustinen

© Jani Kiiskilä ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48124-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Valintojen oja

Valokeila lakaisee ojasta nousevia ruokoja kuin rajavartioston helikopterin valonheitin. Liikutan taskulamppua säntillisesti vasemmalta oikealle ja pysäytän sen joka kerta, kun luulen ojanpohjalla näkyvän liikettä.

Elokuun ilta on lämmin. Täysikuu punertaa tummalla taivaalla, mutta valoa ei riitä ojan reunoilla kasvavien kasvien sekaan. Kahlaan paljain jaloin mudassa. Varpaiden väleistä lurpsahtaa märkää liejua joka askeleella. Vettä on nilkkaan asti. Ulkona tarkenee vielä shortseilla ja teepaidalla, mutta mulla on päällä huppari. Sen hihat on lyhyet.

Mä en näe pohjalla kuin murrettuja värejä, harmaata ja ruskeaa, mutta en edes häivähdyistä kirkkaista pääväleistä, jotka antaisivat toivoa.

Apiloiden valtaaman nurmikon mä konttasin jo.

- Toi ei nyt enää oo täyspäisen hommia, Jarska sanoo. Se on mun kaksi vuotta vanhempi isoveljeni.

Nostan katseeni ja osoitan lampulla Jarskaa, joka nostaa käden silmiensä eteen. Valo osuu sen pikkusormessa olevaan sormukseen. Se on saanut sen Jatalta,

jonka kanssa se on ollut jo monta kuukautta. Jatta on Jarskaa vuotta vanhempi. Se oli viikonloppuna meidän mukana, kun me käytiin äidin ja isän kanssa hakemassa mökiltä tavaroita, joita sinne vielä jäi, kun me tultiin heinäkuun lopussa takas kotiin.

- Multa repes pahvilaatikon pohja johonkin tähän, mä selitän tuohtuneena. - Auto oli siinä missä sä seisot. Ja mä nostin laatikon takakontista ja sit se petti. Ei olis pitänyt laittaa sinne yhtään äidin kirjaa. Kaikki piirustusvälineet levis tähän. Ja vähän muuta. Osa lensi nurmikolle, osa ehkä tänne ojaan.

- Sä oot kontannut täällä siitä asti kun tultiin, Jarska sanoo ja huokaisee turhautuneesti.

- Niin olen. Mitä sitten?

- Äiti pyysi iltapalalle. Käski kysyä, otatko paahtiksen vai kauraleivän.

- Ihan sama. Mitä sä otat?

- Äiti keitti mulle pastaa.

- Just. Sano, että tuun kohta.

- Mä sanoin jo. Lopeta nyt toi touhu.

- Se ei ole vaihtoehto.

- Onks sun ainut vaihtoehto tosiaan kökkiä siellä ojassa? Jarska kysyy tuhahtaen ja kääntyy lähteäkseen.

- Ois myös vaihtoehto olla järkevä ja tulla syömään.

En edes katso Jarskan suuntaan. Pihasepeli rutisee sen muovisandaalien alla, kun se kävelee takaisin kotiovelle nurmikon viertä. Mun valinta on jäädä. Elämä on täynnä valintoja, vaikka sitten vääriä.

Vastapäisestä pihasta lähtee muuttoauto. Siellä on kannettu koko ilta laatikoita. Taas. Vasta viime syksynä Cola ja sen vanhemmat muuttivat tohon omakotitaloon. Muuttoauto on pienempi kuin silloin. Se on pakettiauto. Mä en näe, kuka sitä ajaa, mutta tuskin Colan äiti, vaikka se muuttaakin pois. Cola ja sen isä jäävät taloon.

Mä ihastuin seiskan syksyllä hirveästi Colaan. Olin pitkään sen pauloissa. Mä katsoin ikkunasta, kun Cola oli pihalla, ja tanssitin kahta legoukkelia vastakkain. Kuvittelin, että ne olisivat mä ja Cola. Mä laitoin meidät istumaan legotivolin maailmanpyörään, ja ne suuteli siellä, tai siis me. Mutta ei me oikeassa elämässä tanssittu. Ei edes pidetty kädestä tai annettua pientä pusua. Me ollaan nyt ihan ookoo kavereita. Cola seurustelee lukiolaisbändin piikkitukkaisen laulajan kanssa. Enkä mä vielä ole suudellut ketään.

Mä en tiedä, miltä toisen huulet tuntuvat. Ekan keran täytyy olla melkoinen hetki. Vähän niin kuin elokuvissa. Ensisuudelma. Siitä mä haaveilen, kun mä makaan yksin sängyllä. Ja on mulla muitakin haaveita. Jarskallakin oli kaikenlaista säätöä jo koko kasiluokan. Mä meen nyt kasille. Jarska tosin tapasi Jatan vasta ysin keväällä kylillä. Ne törmäsi toisiinsa torigrillillä lätkäjengin saunaillan jälkeen. Se on eka, jonka kanssa Jarska on ollut kimpassa.

Mä istun ojan pientareelle, sammutan taskulampun ja nykäisen hupun syvemmälle päähäni.

Kun mä keväällä purin mun legotivolin, mä säästin kaksi ukkeliä. Lippalakkipäisen legoukkelin ja keltabikinisen akkelin. Akkelin mä hukkasin jo silloin mun huoneeseeni tai autoon tai jonnekin, kun pakkasin legoja mökille meneviin pahvilaatikoihin. Mä en halua, että ukkelikin häviää. Mä olen varma, että se oli siinä laatikossa, joka levisi tähän.

- Hu-huu, Huppu! Tuu, nyt on iltapala, äiti huutaa mulle ovelta.

- Joo joo.

- Ei kai se nyt mitään noin tärkeää voi olla. Tuu nyt.

- On se, mä sanon hiljaa itselleni.

Se olen mä, jatkan vielä puoliääneen. Mun mielikuvissa se ukkeli olen mä. Se on eksynyt jonnekin tonne ojan pohjalle. Ei kukaan muu tajua, kuinka tärkeä se on.

Napsautan taskulampun uudelleen päälle. Heilautan valoa vielä kerran ojanpohjalla. Oja levenee ja syvenee meidän ohi kulkevan tien päässä ennen kuin se kääntyy tien ali kulkevan tierummun läpi ja jatkaa syksyisin vuolaasti tiheään sekametsään. Nyt vesi vain liplattelee meidän pihan kohdalla hiljaisena purona.

Ei sitä löydy. Ehkä se ehti jo kellua pois. Sen täytyy olla hyvä uimari niin kuin mäkin oon. Tierummun kohdalta on usein heitetty tölkkejä ojaan. Ukkeli on varmasti noussut laivaksi rutistuneen tölkin päälle ja seilaa sillä.

Mä odotan, että pääsen huomenna uimahalliin uimaan. Mä käyn monta kertaa ens viikolla, otan ne

kaikki kilometrit takaisin, jotka jäi uimatta mökillä. Hal-
lin kaakeleita ja kloorin tuoksua on ollut ikävä. Toivot-
tavasti Matti lähtee kaveriksi.

Kesällä mä katsoin Titanic-elokuvan, sen jossa laiva
törmää jäävuoreen. Leffan päähenkilö paleltui. Sitä
kohtaloa mä en halua mun ukkelille. Se väistää kyllä
kaikki lumi- ja jääkököt alumiinisella tölkkilaivallaan.
Onneksi pakkasiin on vielä aikaa.

Mä nousen ylös ja katson meidän kotia. Se on kaksi-
kerroksisen rivitalon pääty. Mun huoneen ikkunan
edessä on iso lehtipuu ja lyhtypylväs, josta paistaa pi-
meällä katuvalo suoraan mun työpöydälle. Huomaan
liikettä mun huoneessa. Äidin täytyy olla säätämässä
siellä jotain.

Mä luovutan. Mä lähden sisälle.

Näen ulkoportailta, kuinka kuun valo piirtää tram-
poliinin suojaverkoista seittimäisen varjon takapihalle.
Jarskan mopo, jota se käyttää enää tosi vähän, on katok-
sessa autotallin päädyssä.

- No niin, saitko tarpeekses ojassa möyrimisestä? isä
kysyy multa, kun se tönäisee ulko-oven auki. Se seisoo
kynnyksellä hajareisin kalsarit jalassa, erkkarulla kä-
dessä ja iltatikkari suussa. - Annas ne Jari-Teemun mai-
lat siitä autotallin kulmalta. Sen pitää teipata ne. Hain
eilen kaupungista. Ihan saamarin kalliit.

Autotallia vasten nojaa kaksi uutta lätkämailaa.
On Nanolite Shield- ja Dual Feel -teknologiaa kum-
massakin. Ja jotain muuta ergonomista hässäkkää. En

ymmärrä. En sitäkään, miten Jarskan harrastamisiin pumpataan satoja euroja kuukaudessa. Kuukausikortti uimahalliin maksaa 37,50.

- En. Hae ite.

- Timo. Anna nyt ne. Kuulitko?

Niin kauan kuin isä kutsuu mua Timoksi eikä Hupuksi, mä en kuule enkä vastaa. Mä en todellakaan ole isän juoksupoika enkä sen peruspakkiunelma Timo. Jos Jarska ois kysynyt, niin ehkä olisin antanut. Se oli kesällä suht mukava, mutta mitä lähemmäksi syksy ja lätkäkausi ovat tulleet, sitä enemmän nuo kaksi ovat taas mongertaneet omaa kiekkokieltään, vaikka keväällä Jarska kertoi isän intensiivisen osallistumisen ahdistavan.

Jarska menee nyt syksyllä TUVA-luokalle. Jarskan ysi-luokan keskiarvo ei riittänyt naapurikaupungin urheilulukioon eikä oikein meidänkään lukioon. Ammattikoulun sijaan se valitsi tuvan, se haluaa korottaa numeroita.

- Timo! Mulla on vaan kalsarit jalassa. En kehtaa näissä hyppiä.

- Jaa. Mulla on verkkarit.

Isä jää tuijottamaan mua suu auki, kun mä ohitan sen ovelta. Sisällä tuoksuu paahdettu leipä.

Mä nappaan keittiöstä kaks paahdistia. Äiti oli jälleen asetellut mun leipälautasen kirjan päälle. Ensi kerralla se varmaan liimaa lautasen kiinni kanteen, jotta otan kirjan mun mukaani. Kiipeän portaat mun huoneeseen. Jos olisi ovi niin pamauttaisin sen kiinni, mutta

isän ripustama viltti ei juuri pamahtele. Oven isä kantoi viime talvena autotalliin. Syön leivän samalla kun riisun. Mä meen suihkuun.

Rauhaisa suihkuhetki rikkoutuu suurin piirtein puolen tunnin kohdalla, kun Jarska takoo nyrkillä kylpyhuoneen ovea.

- Huppu, tuu pois sieltä! Jarska huutaa. Sitten se hiljentää ääntään kovaääniseksi kuiskaukseksi. - Mulla on paskahätä!

En mä voi vielä avata. Mä en ole huuhdellut shampooa.

- Kohta, ihan kohta, mä huudan suihkukaapista.

- Sä olet ollut siellä kohta kolme varttia. Se on neljäkymmentäviisi minuuttia, se ei ole kohta!

- Mee alakertaan. Saunalle. Toiseen vessaan.

- Äiti on siellä. Meni kirjan kanssa. Huppu, tuutko pois, vai pitääkö mun hakea isä?

Sitä en varmasti halua. Ei kiinnosta kuunnella, miten isä perustelee jopa Jarskan suolentyhjennyksen sillä, että lätkäsankarin pitää keskittyä tulevaan kiekko-kauteen. Jarska ei varmaankaan voi pidätellä, kun sen pitää säästellä voimia, että se saa nukuttua. Tai isällä on joku hiilihydraattiperustelu, kuinka pastan pitää kulkea sopivan sukkela Jari-Teemun läpi. Enemmin annan periksi ja keskeytän suihkuhetkeni.

Kallistan pääni veden alle ja huuhton vaahtoa pois päästä. Shampoo tuoksu pehmeälle, hyvin marjaisa tuoksu. Mä laitoin tuplamäärän. Matti on sanonut, että

hiukset ei rasvoitu siten niin paljon. Matilta saa tosi hyviä vinkkejä kaikkeen. Vaatteisiin. Dödöihin. Hajuvesiin. Koruihin. Se on nykyään mun paras kaveri, vaikka mä en ole nähnyt sitä kesällä kertaakaan. Eilen se kävi vain pikaisesti ovella tuomassa tuliaisen Italian-reissulta.

Matti treenaa melkein joka päivä. Se pelaa futista naapurikaupungissa. Matti pääsi mukaan Huuhkajapolulle, ja nyt se panostaa tosissaan. Italiassa se oli futisleirillä. Lätkän se lopetti, kun se ei kestänyt pukuhuonekulttuuria, jatkuvaa tyttöjen tyrkyttämistä.

Mä opetin keväällä Matille krooliuinnin hengityksen. Saa nähdä, osaako se sen vielä.

Jarska huhuilee edelleen oven takana.

- Huppu! Tuu nyt pois sieltä, pliis. Mä en kestä. Ja Jatta tulee kohta!

Jatta. Toi on parempi syy kuin pidättelyyn kuluvien voimien säästely kaukaloon. Jatta on kiva.

Suljen suihkun ja nappaan vastapestyn pyyhkeen hyllyltä. Peilikaappi on huurussa. Kirjoitan siihen etusormella *Huppu was here* ja painan koko kämmenen peiliä vasten. Siihen jää alaston kädenjälki, niin kuin siinä elokuvassa auton ikkunaan.

Koulussa vessakoppien ovet on varmaan maalattu kesän remontissa valkoiseksi, mutta ekana koulupäivänä niissä on kuitenkin jo monet tagit. Mä en oo kirjoittanut niihin koskaan. Ehkä kirjoitan tänä vuonna. Mun tagi olisi hienompi kuin kenenkään muun. Koulu alkaa kohta, enää viikko lomaa.

Mulla on hyvä olo. Raikas. Käänän lukon auki, ja samalla Jarska tempaa oven selälleen ja tönii mua kauemmaksi oviaukosta.

- Mikä on? Mitä sä skitsoot? Tulin heti kun sä pyysit.

Jarska ei vastaa. Se paukauttaa oven kiinni ja huokaa ällöttävän kuuluvasti.

Mä palaan pyyhe lanteilla takas huoneeseeni. Työpöydällä on edelleen toinen äidin mulle tekemistä leivistä. Haukkaan jäähtyneestä paahtiksesta palan. Tuuletusikkunasta kuuluu naurua. Mä raotan sälekaihdinta ja kurkkaan ulos.

Cee-luokan Aamu nauraa ja koettaa irrottaa koiransa remmiä lyhtypylvään ympäriltä. Koira heiluttaa häntäänsä ja sotkee narua yhä enemmän. Noilla taitaa olla uusi ulkoilureitti, kun ei niitä ennen ole näkynyt täällä päin pyörimässä. Ysiluokan Peter, jota kaikki sanoo Klasariksi, kuvaa puhelimella Aamun touhua ja nauraa mukana. Klasarilla on kovamuovinen sellokotelo selässään. Se on varmaan menossa kunnantalolle harjoituksiin.

Mun legot on kovamuovisia. Seinällä on tyhjä hylly, siinä oli vielä viime syksynä rakennelmia. Iso legomaailma, tivoli ja maailmanpyörä. Legoleikit on aika kaukana jousiorkesterissa soittamisesta.

Nyt hyllyllä on kaksi pientä hajustepulloa. Mä aion hankkia niitä monta. Matilla on jo niitä kohta kymmenen. Se tuliainen on toinen noista pikkupulloista. Se oli ostanut sen Milanon lentokentältä. Rento ja raikas

tuoksu. Pikkupullojen vieressä on mun uusin deodorantti, jota mä en oo vielä avannut. Sitä mä laitan ekana koulupäivänä.

Jos ukkeli ei ois eksyksissä, mä laittaisin sen hyllylle seisomaan. Mä oon varma, että sillä on samat haaveet kuin mulla. Ehkä sen ojaa kyntävään valtamerialukseen on noussut jo toinen kyytiläinen.

@karosdrums

Mun uinti on rentoa. Rytmissä tuntuu edelleen hiukan kesätauko, mutta nyt tästä jo nauttii. Potkaisen itseni liukuun altaan päädystä. Ensimmäiset vedot, ja sen jälkeen samalla tahdilla eteenpäin. Tuijotan pohjan kaakeleita sinertävien lasien läpi, puhallan hiilidioksidia veteen, käännän pään oikealle ja haukkaan happea kainalon alta. Rytmikkäästi, rennosti.

Matti on melkein puoli allasta mun jäljessä. Me ei ehditty vielä vaihtaa paljoa kesäkuulumisia, kun se tuli vähän myöhässä. Pukkarissa se ehti kuitenkin hehkuttaa Italian-leiriä, se on ollut selkeästi sen kesän kohokohta. Mä luulen, että sen pelisilmä on löytänyt sieltä muutakin kuin jalkapallon.

Mä nouseen altaasta radan päässä ja käännyn istumaan lähtökorokkeen vierelle. Nostan uimalasit otsalle ja hieron silmiä peukalontyvillä. Otan korokkeen takaa vesipullon ja juon siitä muutaman hörpyn. Matti kauhoo viimeiset kroolivedot ja pysähtyy jalkojeni viereen.

- Joko sä lopetit? se kysyy ja nostaa toisella kädellä uimalasit ohimolleen.

- Kohta lisää, vastaan. - Nyt vaan pieni hyvän olon huokaus. Kulkee kevyesti.

- Siltä se näyttää. Sä meet joka vedolla karkuun.

- Vaikka oon löysäillyt koko kesän. Ja pulikoinut vaan järvessä.

- Hyvin on rytmi säilynyt. *Bravo Huppu! Bravo bello.*

Matti nostaa kädet altaan reunalle ja tempaa itsensä ylös. Sillä on jalassa Italiasta ostamansa pienen pienet kilpaspeedot. Se satsaa välineisiin lajissa kuin lajissa. Mä en ole tuon tyyppisiä hankkinut sen jälkeen, kun lopeitin aikoja sitten kilparyhmässä. Enkä kehtaisi varmaan niitä enää käyttääkään. Matti kääntyy istumaan korokkeen toiselle puolen ja nojaa hiukan taaksepäin. Jos meidän liikkaope Adonis on kuin kreikkalainen veistos, niin Matti on vähintäänkin firenzeläinen Daavid-patsas.

- Italian vedet oli yhtä kirkkaat kuin täällä uimahallissa, Matti kertoo. - Mutta siellä vesi oli lämmintä. Ja Como-järvi oli todella mahtava. Eli *fantastico!*

- Tais olla mahtavaa muutenkin. Sulla oli kivoja kuvia somessa, mä sanon ja virnistän. - Melkoista kaulailua. Tais olla sama kaveri aika monessa kuvassa?

- Sä huomaisit sen.

- Ei sitä nyt voinut olla huomaamattakaan.

- Se pelas meitä vastaan leirillä ja illalla tavattiin rannalla, siellä Comolla, Matti sanoo myhäillen. - Ollaan me muutama viesti vaihdettu.

- Sujuvalla italialla?

- Joo joo, mä latasin apin italian kielen opetteluun.

- No, sen on kyllä jo huomannut, mä totean ja matkin Mattia: - *Bravo. Fantastico.*

- Aika kankeaa ääntämistä. Mutta olikos sulla maalla mitään?

- Eipä ollut. Kateushan tässä iskee, mä huokaisen.

- No ihan alullaan se mun juttu on, Matti sanoo, mutta hymyilee kuitenkin leveästi. - Kaveripohjalla.

- Toi sun hymy on kyllä jotain muuta kuin kaveripohjaa.

- No, on se kiva. Tosi kiva.

- Se? Kai sillä nyt nimi on?

- Andrea, Matti vastaa ja hymyilee vielä leveämmin.

- Mä meen täyttään vesipullon.

Matti ponnistaa ylös altaan reunalta. Se ottaa pullonsa ja kävelee kohti vesipistettä. Joku huppupäinen tyyppi vilkuttaa sille kahvion ikkunasta. Kahviossa on paljon porukkaa. Mä tunnistan sieltä Helmin ja Aamun ja pari meidän luokkalaista. Tuolta saa parhaat jäähilejuomat, ne vetää paikalle muitakin kuin uimareita tai alakerran kuntosalilla kävijöitä. Tätä vilkuttajaa mä en muista, vaikka se näyttää vähän tutulta. On ehkä ollut meidän koulussa, nimestä ei kyllä ole hajuakaan. Nyt se kolistelee ikkunaa nyrkillä. Matti huomaa sen, täyttää pullonsa loppuun ja menee ikkunalle.

Ikkunankolistelijalla on selässään pinsseillä koristeltu reppu, josta töröttää kaksi rumpukapulaa kuin antennit. Sen olalla roikkuu paksu tummanruskea palmikko. Tyyppi laskee huppunsa ja hymyilee. Se

sanoo jotain lasin läpi Matille, joka kääntyy katsomaan altaalle. Tyyppi vilkuttaa mulle. Sillä on kaunis, vähän ujo hymy.

Nostan käden ja heilautan sitä vähän. Se katsoo mua edelleen. Mitä mä teen? Ei mua kukaan ennen ole katsonut noin pitkään. Ja mistä Matti sen tuntee? Matti sanoo jotain sille, ja nyt se vilkuttaa mulle uudelleen. Se nostaa hupun takaisin päähän, kääntyy ja katoaa ikkunasta.

Matti kävelee ärsyttävän verkkaisesti mun luo.

- Kuka toi oli? mä kysyn siltä heti, kun se on kuuloetäisyyden päässä.

- Se Karo.

- Se Karo? Kuka se?

- Karosdrums, Matti vastaa ja istuu mun viereeni.

- Se joka tekee niitä rumpuvideoita. Joka on ollut Englannissa nyt jo monta vuotta. Oli alakoulussa täällä.

- Ai videoita nettiin?

- Etkö sä oo nähnyt? Onhan se livenä vähän eri näköinen kuin videoilla. Ei sillä tainnut olla meikkiä ollenkaan. Mutta kaikki Karon tietää. Sillä on oma kanava. Spiikkaa pehmeällä enkulla ja soittaa vaikka minkä biisin mukana. On ihan sika taitava.

- Kysykö se jotain?

- Joo, Matti vastaa lyhyesti. - Se kysyi, mitä kuuluu.

- Ei kun musta?

- Miten niin?

- No kun sä katsoit mua, ja sitten se hymyili sillai. Kyllä sä tiedät. Jotain se kysyi.

- Se kysyi sun nimeä.
- Mitä sä vastasit?
- Huppu. Vai oisko pitänyt sanoa Timo?
- Ei todellakaan. Huppu on hyvä, mä sanon. - Sainko se muuta?
- Että sä näytät hyvältä.

Kukaan ei ole koskaan sanonut, että mä näytän hyvältä. Mä katson mun vedessä roikkuvia pitkiä koipiani, vilkaisen vähän vatsaani, kohennan ryhtiäni ja koetan miettiä, miltä mä näytän kahvion suunnasta. Ei mua ole kukaan katsonutkaan ikinä noin kauan. Mulla muljattaa mahanpohjassa, ihan kuin iso jääpala pyörähtäisi siellä. Ja se kysyi mun nimeä. Miksi?

- Tunnetko sä sen? mä kysyn Matilta, joka hörppii rauhakseen vettä ja hyräilee jotain poppibiisiä.

- Joo. Tavallaan.
- No, kerro jotain, mä utelen.
- Kova puhumaan. Isä Englannista, se on muusikko. Äiti Suomesta. Isosisko asuu Englannissa, ei veljiä. Kulkee sähköskuutilla.

- Tosi kiinnostavaa.

- No mitä sä haluat kuulla? Soittaa rumpuja. Tekee niitä videoita, joilla on tuhansia seuraajia ympäri maailmaa. On ysillä, mutta on meidän ikäinen.

- Miks se on jo ysillä?
- Aloitti koulun vuotta nuorempana. Siellä Englannissa. Sit se tuli Suomeen meidän kouluun kolmosella ja sit meni takas Englantiin. Asui siellä muutaman vuoden.

- Mistä sä sen tunnet?
- Sähän oot nyt kovin kiinnostunut. Oliko tää nyt sellainen rakkautta ensisilmäyksellä -tyyppinen juttu?
- Ei, ne on leffajuttuja, mä sanon ja hymyilen Matille.
- Ihan kaveripohjalta kyselen.
Matti naurahtaa mulle.
- Mitä sä oikein haluat Karosta tietää? se kysyy.
- En mä tiedä, mitä mä haluan tietää. Ja mistä sä tän kaiken ylipäättään tiedät?
- Mä juttelin sen kanssa kesällä. Festareilla. *Festival dell'arcobaleno sul lago di Como*.
- Ai. Italiassa?
- Niin.
- Miten siellä nyt tapahtuu kaikki? mä kysyn närkästyneenä.
- Sepä se. Sun pitää reissata sinne kanssa.
- No niin pitää.
- Se tunnisti mut yhden kojun luona ja tuli englantilaisen kaverinsa kanssa jutteleen. Hengattiin jonkin aikaa yhdessä. En mä sitä silloin tuntenut, kun se asui täällä. Sun pitää kattoo netistä joku Karosdrumsin video.
Matti laskee lasit silmilleen ja pulahtaa veteen. Tuijotan hetken sen jälkeen jääviä aaltoja, mäkin painan lasit takaisin silmille ja sukellan altaaseen.
- Ehkä mä oon vähän kiinnostunut. Ehkä en. En mä tiedä. Mä haluan nähdä Karosdrumsin videoita.
- Kroolaan Matin kiinni ja sen ohitse. Uin altaan päähän ja nousen sieltä ylös.

- Mihin sä nyt? Matti kysyy.

- Vessaan.

En käy suihkussa. Enkä vessassa. Mä meen suoraan pukuhuoneeseen uikkarit jalassa. Avaan pukukaapin ja etsin repun pohjalta mun puhelimen. Avaan somen ja kirjoitan siihen @karosdrums.

Näytölle ilmestyy lyhyeen valkoiseen toppiin ja farkkushortseihin pukeutunut Karo, jonka hiukset on villisti auki. Silmissä on vahva meikki, ja huulikiilto kimaltelee sen huulilla. Se istuu suoraselkäisenä luunvalkoisen rumpusetin takana. Se alkaa soittaa yhden tunnetuimman rock-klassikon introa. Karo soittaa hyvin! Videolla on noin kaksituhatta tykkäystä. Aika paljon. Mä olen jo painamassa sydänemojia, mutta katson vielä uudelleen pysäyttämäni kuvaa. Karosdrums vaikuttaa erilaiselta kuin se tyyppi, jonka katseen mä näen edelleen, vaikka suljen silmäni.

Haaveita

Mä ja Matti maataan meidän takapihan trampalla. Meidän pyyhkeet ja uikkarit kuivuvat suojaverkon reunoilla. Me käytiin äsken pulahtamassa sataman uimarannalla. Siellä oli melkoinen tungos, koska tänään on vika lomapäivä.

Äidin kesäkukista leviää makea tuoksu. Se houkuttelee pörriäisiä.

Matti laittoi äsken viestin Nakulle ja Milalle, että tulisivat käymään, kun ei me bongattu niitä rannaltakaan. Me ei olla kumpikaan juuri nähty niitä koko kesänä kuin somessa. Ne reissasi Nakun vanhempien kanssa melkein koko kesän. Meidän porukkaan kuuluva Boltsi me tavataan vasta huomenna koulussa.

Matti nojaa kyljellään kyynärpäähänsä ja selaa vaitonaisena puhelimesta vuoron perään valokuva-albumia ja italian kielen appia. Mä makaan selälläni ja katselen pilviä. Mun akku on loppu.

Mua jäi kiusaamaan Karosdrums. Mä oon jo pari päivää katsonut sen videoita ja selaillut niiden kommenttiketjuja. Osa Karon saamista viesteistä on hyvin suorasukaisia huomioita sen ulkonäöstä, osa taas selvästi

arvostaa sen soittotaitoa. Karo on vastannut kommentteihin lukuisilla sydämillä ja silmäniskuilla. En mä kyllä usko, että se voisi olla kiinnostunut musta. Se on niin hirveän suosittu.

- Miks mä käyn aina miettimään sellaisia, jotka on jossain ihan tavoittamattomissa? mä kysyn Matilta.

- Mitä sä meinaat? Matti kysyy ja laskee puhelimen kädestään.

- Tyyppejä, jotka on liian kaukana mun maailmasta, ihan niin kuin noi pilvet, mä vastaan pohdiskelen. Seiskalla mä haaveilin Colasta. Ja nyt sit se Karo jotenkin pyörii mielessä.

Matti kääntyy selälleen mun viereeni ja katsoo taivaalle.

- Onhan nuo pilvet aika kaukana, se toteaa. - Onkohan Italia kauempana?

- En mä tiedä. Enkä mä tiedä, haaveilenko mä Karosta. Mä katsoin sen videon. Ei se Karosdrums oikein vaikuttanut ihan samalta tyypiltä kuin se, joka katsoi mua uimahallissa.

- Jos se sua mietityttää, niin pitää se selvittää, Matti toteaa. - Mä kyllä luulen, että Italia on kauempana kuin noi pilvet.

- Ehkä. Aika kaukanahan se on. Onko sieltä kuulunut mitään?

- Vähän turhan hiljaista on ollut, Matti sanoo vaivastusti. - Siellä päässä nyt hidastaa jokin. Tai joku.

- Joku toinen?

- Niin kai.

- Paska juttu. Toi on kurjaa.

Autotallin kulmalta kuuluu huhuilua. Mä lasken pääni pilvistä ja kurkkaan ääneen suuntaan. Naku ja Mila saapuivat vihdoin.

- Täällä! mä huudan. - Täällä trampalla!

Naku roikottaa kädessään suurta punakeltaista vesipyssyä, jossa on valtavan kokoinen säiliö kyljessä. Mä en ole nähnyt Nakun kädessä vuosiin muuta kuin lätkämailan, mutta nyt se kanniskelee lelua ihan kuin silloin kun mä, Naku ja Mila leikittiin lapsena kolmestaan.

- Miks sulla on toi? mä kysyn ja osoitan vesipyssyä.

- Luvattiin mennä hoitohommiin Milan äidin luo. Sillä on...

- ...vähän vilkkaampia lapsia päivähoidossa, Mila jatkaa Nakun lauseen loppuun ja nauraa. - Tarttee kuulemma viilentää niitä välillä.

Naku ja Mila pudottavat tennarit jalastaan ja nousevat trampalle suojaverkon kolosesta.

- Uimarit makaa täällä kuin jotkut kuolleet kalat katiskassa, Naku sanoo meille. - Mitä te oikein teette?

- No ihan vaan haaveillaan, Matti vastaa.

- Mistä ne kalat haaveilee? Naku naurahtaa ja ampuu muutaman ruiskauksen Mattia kohden. - Että pääsevät kuivalle maalle? Vai takas veteen?

Matti nappaa lelun Nakun kädestä ja suuntaa suihkun sitä kohti. Naku kieriskelee trampalla vesisuihkua karkuun ja nauraa kovaan ääneen.

- No nyt on yksi märempi kuin yksikään kala, Matti sanoo, kun on tyhjentänyt puolet suuresta vesisäiliöstä Nakun päälle.

Matti ojentaa pyssyn takaisin Nakulle, joka välittömästi päättää kastella myös mut ja Milan. Mila väistää ensimmäisen suihkun ja kierähtää mun viereeni makaamaan. Naku suihkuttaa vettä hekotellen. Lopuksi se irrottaa säiliön ja lorottaa siitä loput vedet meidän päallemme.

Milan märät hiukset heilahtaa mun kasvoille sen väistäessä vettä. Sen kasvot ovat ihan mun silmiäni edessä. Sillä on mahdottoman pitkät ja tuuheat ripset. Ne on samanlaiset kuin meidän luokan tyypeillä, joiden oma viestiryhmä on nimeltään Viikateripset.

- Vesi loppu, Naku sanoo samalla kun ruuvaa säiliön takaisin paikoilleen. Se pyyhkiä kaksin käsin vettä kesän aikana kasvaneesta afrostaan. Naku tempaisee märän paidan päältä ja heittäytyy selälleen trampalle. - On kyllä tosi kiva nähdä.

Mila nousee polvilleen ja konttaa Nakun luo. Se laittaa päänsä Nakun vatsalle ja ojentaa toisen käden kohti sen kasvoja. Milan löysä paita nousee sen verran, että paljastaa sen kesällä ottaman hopeisen napakorun. Se on kaunis.

- Ette kai te yhtä aikaa siellä hypi, isä sanoo yhtäkkiä trampan sivustalta. Se on ilmestynyt kuin tyhjästä ja lutkuttaa tikkariaan meidän vieressä.

- Ei hypitä, mä sanon pikaisesti ja toivon, että isä katoaa yhtä liukkaasti kuin tikkunekku vispaa sen suussa.

- Just nyt vaan köllötellään, Mila sanoo leppoisasti.

Isä vierittää Jarskan kiekkokypärän suojaverkon ovi-
aukosta, potkii sandaalit jaloistaan maahan ja mön-
kii kypärän perässä verkon sisäpuolelle. Liian kireät
urheilusukat ovat painaneet syvät urat sen nilkkoihin,
eikä flamingokuvioiset havaijishortsitkaan ole löysintä
mallia. Isä istuu reunan pehmusteelle ja suoristaa jalat
kuin iso vauva. Se aikoo selvästikin jäädä.

- Jo on kesä muovannut pelimiehet melkoiseen
kuntoon, se sanoo ja tuijottaa vuoron perään Mattia
ja Nakua. - Sitä on punttia nostettu. Ootte te kyllä jo
aikamoisia rantaleijonia. Jari-Teemulle hankin kanssa
levytangon autotalliin.

- Me voitais olla keskenään, mä sanon isälle. Jospa
se tällä kertaa vain lähtisi eikä tarvitsisi riidellä.

- Mitäs Mila, mitäs sulle? isä kysyy. - Ei oo sua näky-
nyt meillä pitkään aikaan.

- Ihan hyvää, Mila vastaa. - Äiti lähetti terveisiä.

- Kiitosta. Tulkaa nyt sisällä käymään. Timon äitikin
ilahtuis, kun näkis teitä joskus. Se tulee kohta jumpasta.
Jotain keppijumpanhumppaa. Hyvä, että tekin liikutte.
Parempi hyppiä kuin maata pelikoneen edessä, isä sa-
noo, vetää henkeä ja vakavoituu. Tuo ilme on sillä aina,
kun se ottaa asiantuntijaroolin. - Mutta peleistä pu-
heen ollen.

Ei isä mitään hyppimistä tullut tarkastamaan, pu-
humattakaan, että olisi itse hyppinyt. Se vaan koettaa
päästä Nakun ja Matin kanssa lätkäjuttusille. Isä nostaa
Jarskan kypärän käteensä.

- Kiristin tästä Jari-Teemun potasta ruuvit, tässä kun on tää uus häkki. Sama kuin sulla, Naku. Eilen oli muuten hyvä harkkapeli, pelasit Jari-Teemun kanssa hyvin yhteen. Mutta tarttisitte siihen toiselle laidalle jonkun pelimiehen.

- Tai naisen, Matti sanoo.

- Ei siinä kukaan tyttö tietenkään pärjäisi, isä naurah-
taa. - Pitää olla tommonen kuin sä oot, Matti. Vai tuli-
sitko sä takas? Turhaan sä lopetit. Kai ne futishommelit
sallis lätkänkin.

- Eiköhän siihen joku löydy, Matti sanoo. - Jos ei
omasta porukasta, niin voihan tänne muuttaa joku.

Isä vilkaisee Colan talolle ja todennäköisesti miettii,
että voisiko todellakin joku kehityskelpoinen vasen lai-
turi muuttaa vielä täksi kaudeksi tähän kylään. Tyhjiä
asuntoja on vaikka kuinka paljon. Muutti tänne Colan
isäkin, joka on sentään entinen NHL-peluri.

- No niin, heippa, terve ja pari moroa, mä sanon yrit-
tään vielä suht asiallisesti saada isän lähtemään.

Isä ei ole kuulevinaankaan mua tai se ei ymmärrä
hienovaraista vihjettäni.

- Mitä sanotte? Pitäisikö mun vähän kokeilla hyp-
piä nyt kun olen täällä, isä sanoo yhtäkkiä. Ei se ole kos-
kaan hyppinyt trampalla.

- Totta kai. Kaikki kiekkomiehet hyppii, Naku sanoo
isälle ja läpsyttää toisella kädellä kosteaa trampppaa.

- Mutta kun ei isä oo oikea kiekkomies, mä sanon
turhautuneena sen läsnäoloon. - Pelkkä fani vaan.